

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị phần **Thơ Cảm Tác** của các thi hữu: **Hương Lệ Oanh VA, Nguyễn Cang, Mỹ Ngọc**, nhân đọc bài thơ **Em Du Kích Đất-Đỏ** của **Trần Lâm Phát**. Hội chân thành cảm tạ quý vị tác giả. Kính mời. **Trân trọng.**

**HỘI-TƯỞNG THÁNG TƯ: THƠ TRẦN LÂM PHÁT,
HƯƠNG LỆ OANH, NGUYỄN CANG, MỸ NGỌC**

EM DU-KÍCH ĐẤT-ĐỎ

Đất-Đỏ trong một chiều anh bước vội
Trên đường về nơi quán trọ nhà bên
Nào ai ngờ sóng gió chợt nổi lên
Em du-kích bắt anh vào lòng chợ
Với AK em tròng tròng ánh mắt
Thốt nặng lời và đòi giết chết anh
Em bảo rằng anh vi phạm thông hành
Ra ngoài phố vào anh giờ bị cấm.*

*Phút phút giây giây em găm khẩu súng
Chĩa vào anh và xỉ vả không ngừng
Em nhìn anh như ngọn lửa đang bùng
Để thiêu rụi cầm hờn em sẵn có
Em bắt anh đứng như pho tượng gỗ
Mặt xanh ròn và nước đổ từng cơn
Tủi cho mình với thân phận cô đơn*

*Hung tin đó truyền nhanh nơi Đất-Đỏ
Người quanh làng lũ lượt kéo nhau lên
Mở lời xin cho anh được tha về
Em du kích vẫn một lòng lạnh giá
Không xiêu lòng để anh được buông tha.*

*Anh: Con tàu trong bão tố phong ba
Và thương cảm thân mình như Đất-Đỏ
Ngôi trường xưa dập vùi trong lửa khói
Mà tay anh đã góp sức dựng lên
Nay đành vùi thân xác lạnh buồn tênh.*

*Ba mươi năm sau nhớ về Đất-Đỏ
Anh bồi hồi nhớ rõ chuyện năm xưa
Vẫn một lòng thương hại bé ngây thơ
Vì không được đến trường nơi anh dạy
Nên mới có những nghĩ suy man dại
Và điên rồ đã tính hại thân anh
Em bé ơi! Đời em có yên lành?*

Trần Lâm Phát

Virginia, tháng 10 năm 2009.

Đất-Đỏ*: Trước 75, Đất-Đỏ là một quận thuộc tỉnh Phước-Tuy.
Sau năm 1975, chính quyền sáp nhập quận Đất-Đỏ và quận
Long-Điền thành huyện Long-Đất, ...

CẢM-XÚC KHI ĐỌC THƠ TRẦN LÂM PHÁT (Hương Lệ Oanh)

NỖ NIỀM CỦA THẦY GIÁO TLP MỘT CHIỀU SAU GIỜ
DẠY TRÊN ĐƯỜNG VỀ NƠI NGHỈ TRỢ NHỮNG NGÀY
SAU 30/4/75 ANH GẶP NẠN!

Đọc bài thơ “**EM DU KÍCH ĐẤT-ĐỎ**” của Trần Lâm Phát lòng
tôi bồi hồi xúc động nhớ lại chuyện năm xưa!

Giờ đây là quá khứ, nhưng nỗi đau chưa nguôi dứt từ những tháng
ngày chiến tranh dai dẳng tàn khốc trên quê hương!

Những cảnh tượng xảy ra mòn một trong lòng người dân miền
Nam Việt-Nam thời bấy giờ đến nay ngót gần nửa thế kỷ!

Bài thơ đơn sơ mộc mạc đã nói lên tâm lòng của người thầy giáo
với lòng vị tha thương hại cậu bé du kích ngây thơ không được
đến trường nơi anh dạy nên có những nghĩ suy man dại định giết
anh!

Anh phân vân suy nghĩ sau này đời bé có được an lành không?

Trong lúc thập tử nhất sinh anh trợ trợ cô đơn giữa đôi bờ sinh
tử. Tôi chạnh lòng cảm xúc nước mắt rơi tự lúc nào. . . !

Thương quê hương và ông thầy giáo trường Đất-Đỏ Phước-Tuy
với lòng bao dung, anh vẫn xem em là em dại không được đến
trường. . . Và mơ ước giáo dục tuổi thơ. . . Trong thơ tác giả vẫn
gọi tên du kích bằng "em" và xưng "anh" như cách gọi đứa em
trong gia đình hay đứa học trò nhỏ trong lớp vậy. Điều này có thể
làm khó chịu đối với người khó tính, nhưng tôi thông cảm cho tác
giả vì anh là một nhà giáo trước 75, đã thấm nhuần đường lối giáo
dục thời bấy giờ là: Nhân-Bản, Dân-Tộc, Khai-Phóng.

Đọc thơ mà lòng tôi tuôn bùng lửa giận, nếu có mặt hôm ấy, với tính khí của tôi, chắc chắn là tôi sẽ giăng 2 tay lấy thân làm tấm bình phong che thân xác thầy, để chia xẻ lúc cận kề cái chết của người thầy, của dân tộc tôi. Nguồn cảm xúc muộn màng mong thầy quên đi ác mộng!

Tôi xin cảm tác bài họa qua thể thơ thất-ngôn trường-thiên dựa theo bài thơ EM DU-KÍCH ĐẤT-ĐỎ của tác giả TLP, cựu giáo sư Trung-Học Đất-Đỏ, là câu chuyện có thật xảy ra cho anh ấy cách nay 47 năm về trước! HLO

Bài Họa:

DU KÍCH ĐẤT ĐỎ

(Hình minh họa lấy trên net)

*Đất-Đỏ chiều về anh bước vội
Lối qua nhà trọ cạnh đường đi
Bắt anh, em dẫn vào lòng chợ*

Trước tử thần hàng vạn hiểm nguy.

*

*Súng AK chứa thẳng người anh
Tia mắt trừng trừng liếc thật nhanh
Như muốn giết anh ngay lập tức
Cho rằng anh phạm luật thông hành.*

*

*Mặt sát anh như kẻ tội đồ
Súng gườm muốn giết thoả căm thù
Buộc anh đứng lặng như pho tượng
Hồn phách tiêu tan nước rỉ dò!**

*

*Tin dữ truyền nhanh vùng Đất-Đỏ
Dân trong làng kéo đến xin tha
Em du kích trái tim băng giá
Thừa thẳng xông lên lý tưởng tà.*

*

*Vận nước thân anh như ngọn sóng
Bập bênh đưa đẩy đến trời xa
Bao nhiêu bão tố ngôi trường cũ
Đốt cháy ra tro chẳng chịu tha.*

*

*Nơi đất lạ thương về chốn cũ
Bùi ngùi nhớ lại chuyện ngày xưa
Em du kích nghĩ suy man dại
Anh ước rằng dùi dắt tuổi thơ.*

*

*Em bé ơi sao em máu lạnh
Hại anh muốn giết chết thân anh
Em cuồng điên dại vì ai thế?
Không biết đời em có được lành???*

huongleoanh va

*** ri dò: ý nói tè trong quần**

Dưới đây là bài hoạ ý của Nguyễn Cang,
đóng vai TLP, chia sẻ nỗi sợ hãi của tác giả.

Hoạ Ý:

TÊN DU KÍCH XÃ

*Tan học, chiều về, tôi bước vội
Lối qua nhà trọ thấy xa thêm
Bất ngờ du kích xông ra chặn
Cho biết rằng tôi phạm giới nghiêm!*

*Tuổi hẵn độ mười lăm mười sáu
Súng AK chĩa thẳng đầu tôi
Miệng còn hôi sữa sao hăng quá
Như sẵn sàng nhả đạn, trời ơi!*

*Hắn lừa tôi bước vô lòng chợ
Chười bới răn đe chẳng tiếc lời
Tôi chết đứng như pho tượng gỗ
Tiêu tan hồn vía toát mồ hôi!*

*Tin dữ loan truyền vùng Đất-Đỏ
Phụ huynh kéo đến để xin tha
Tên du kích trái tim băng giá
Quyết phen này rõ mặt mẹ cha.*

*Vận nước chông chênh như ngọn sóng
Bập bênh trôi giạt lạnh bơ vơ
Nhớ trường xưa bảng đen phấn trắng
Của một thời gắn bó đã qua!*

*Nơi đất lạ thương về chốn cũ
Lòng buồn ngủi nhớ chuyện năm xưa
Phải chi du kích vào trường học
Tôi dạy em luân lý tuổi thơ.*

*Du kích ơi sao em máu lạnh?
Hại người đời hại cả thân tôi
Em hăng máu bắt giam tất cả!
Không biết đời em có thắm tươi???*

Nguyễn Cang (25/4/ 2022)

Cảm Tác:

XÓT BÉ MƯỜI LĂM....

*Xót bé mười lăm tuổi học trò
Cơm ăn áo mặc mẹ cha lo
Đi trường học hỏi nên người tốt
Sao lại gươm đao chốn rủi ro.*

*Cưỡng bức trẻ thơ nhập chiến trường
Làm bia đỡ đạn thật vô lương.
Bần cùng hoá nước non dân tộc
Bán nước buôn dân lũ bạo cường.*

*Trẻ chẳng tha già cũng chẳng thương
Lấy nhà cướp đất của dân thường
Dân oan kêu khóc trời không thấu
Mất chỗ nương thân khắp nẻo đường.*

*Bốn bảy năm rồi vẫn thảm thương
Nhà nghèo đành phải bỏ sân trường
Tương lai mờ mịt không phương hướng
Thế hệ trẻ thơ chịu cụt đường.*

*Xin Trời phù hộ Việt-Nam con
Áo ấm cơm no để sống còn
Chờ đợi một ngày hưng phục đến
Học đường trở lại nét vàng son.*

Mỹ Ngọc.

Apr., 28/2022.